

REACTIE OP DE BIJDRAGE VAN JEROEN DELVOIE

REACTIE OP DE BIJDRAGE VAN JEROEN DELVOIE EN CLAIRE FORNOVILLE

Beste Jeroen,

Beste Claire,

Dank voor deze indrukwekkende bijdrage.

Zij is een leidraad voor wie dit type van combinaties van activiteiten wil voeren, en voor wie daarover te oordelen heeft.

Jullie benaderen de regelgeving terzake, als wetenschappers en raadslieden, zeer terecht vanuit haar interne logica en coherentie, die na enige tijd de enige correcte maatstaven voor hun toepassing kunnen zijn.

De wet heeft immers een algemeen geldende strekking, waardoor de vereisten van individuele gevallen niet horen te wijken voor een rationele uitwerking van de norm. Wetten die zijn toegespitst op individuen zijn zeldzaam, maar in de financiële sfeer wellicht frekwenter voorkomend dan waar ook elders.

De verklaring daarvoor is duidelijk, te weten de schaarste aan individuen die beantwoorden aan alle vereisten en wensen die de rede voor toelating tot beroepsuitoefening terzake vergt.

Een correcte legistische benadering zou kunnen zijn dat voor afwijkingen beroep wordt gedaan op algemeen geformuleerde overgangsmatregelen die, algemeen gesteld, de individuele moeilijk op te lossen gevallen tijdens een uitlooptijd overeind laten. Maar deze techniek, die binnen een beperkt territorium weleens soelaas biedt, stuit op twee bezwaren. Enerzijds worden de regels in de financiële wereld gedreven door de aanmaak van beginselen die op supranationaal niveau tot stand komen. En daar is welwillendheid voor het lenigen van noden van individuën eerder zoek. Bovendien heeft de bankencrisis van het voorbije decennium een cijfermatige reguleringstsunami opgewekt, waarvan de beschreven regels de veruiterlijking zijn.

Geen bezwaar, ware het niet dat, zoals jullie het bijzonder gevat in fine stellen, byzantinisme om de hoek komt kijken.

Dit byzantinisme is misschien niet ongewild. Het euvel van de eerdere regulering was dat toezicht meende efficiënt te zijn, om reden van zijn complexiteit, en meende correct te zijn, om reden van zijn kwantitatieve benadering. De gecontroleerde had daar baat bij, want kon zijn gang gaan en het gecontroleerde adequaat in aanvaardbare vorm gieten. You get what you measure. Toch zijn er instellingen die de weg van de zelfregulering zeer ernstig opvatten, en door intern stewardship het maatschappelijk verantwoordelijkheidsgevoel derwijze hanteren dat het hen zelfs geen windeieren in eigen duurzaamheid legt.

Waar toezicht over de door jullie besproken regels, die transnationaal gestroomlijnd zijn, centraal op ECB-niveau verricht toezicht vergemakkelijkt, lijkt zich nochtans een nieuw euvel af te tekenen. De centralisering wekt verwijdering, de uiteindelijke gecentraliseerde verantwoordelijkheid wordt door de centrale entiteit eerder begrepen als bekomen macht dan als opgelegde plicht, en die macht wordt op papier uitgeoefend, waarbij voeling met het gecontroleerde werkveld verdwijnt, terwijl de lokale antenne die deze voeling moet waar blijven maken, zich minder betrokken voelt, aldus scleroseert, en niet meer tijdig de alarmsignalen stuurt die aan haar verslaptte aandacht ontsnappen.

Uiteindelijk hangt het correct functioneren van de bancaire sector af van de kwaliteit en van de maatschappelijke inzet van haar bestuurders.

Als wetenschapper tot die bewustwording bijdragen, is wat jullie schitterend doen in jullie studie, waarvoor mijn oprechte dank.